

RIKSTEATRET

HENRIK IBSEN

**JOHN GABRIEL
BORKMAN**

RIKSTEATRET:

John Gabriel Borkman

Skuespill i fire akter
av Henrik Ibsen

I programmet:

Velkommen Riksteatret	side	3
Hans Heiberg	»	5
Hans Heiberg om John Gabriel Borkman	»	7
Erland Josephson om teater	»	16
Teaterloftets neste premiere	»	17
Trosten	»	18
Andre teatres repertoar	»	19

 Trøndelag teater

Administrasjonen:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Sølve Kern	konsulent
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær

Styre:

Willy Svarverud (formann)
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Svend Hokstad
Kristian Engan
Ragnhild Hiorthøy
Roald Ottesen

Ingolf Rogde, Marit Halsset, Svenn B. Eriksen, Rønnaug Alten.

Det hender engang iblandt at flere hyggelige begivenheter inntreffer samtidig.

I høy grad må vel dette sies når Riksteatret nå besøker oss med «John Gabriel Borkman».

Først og fremst gir det oss en kjærkommen anledning til å gratulere Riksteatret med sin 25 de sesong. Vi ønsker Gudrun Wådeland lykke til i hennes stilling som ny sjef for Riksteatret i jubileumssesongen.

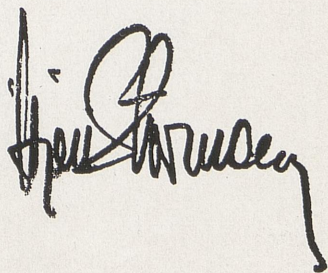
En spesiell glede er det at vi kan hilse Ingolf Rogde velkommen til et gjensyn med det trønderske publikum, samtidig som hans venn og kollega Kristian Hefte jubilerer. Og flere ting kunne nevnes i den forbindelse — men det ville vel kreve et program for seg selv.

Rønnaug Alten har også hatt en spesiell tilknytning til Trondheim, som skuespillerinne og teatersjefsfrue. Vi gleder oss ved gjensynet.

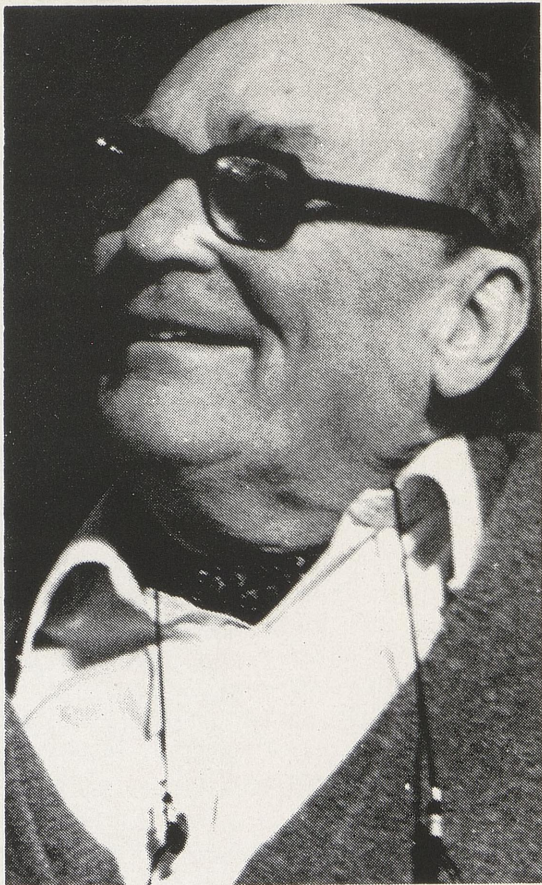
Riksteatret har gjennom årene spilt sitt repertoar utenfor de «faste teaterbyene». Det har først og fremst hatt hele landet som spilleplass.

Det gleder oss derfor å kunne invitere Riksteatret til Trøndelag Teater og Trondheim.

Vi ønsker Riksteatrets ensemble velkommen med «John Gabriel Borkman»

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Ingolf Rogde', written in a cursive style.

HANS HEIBERG

iscenesetteren av kveldens forestilling, har et langt liv bak seg i Talias tjeneste. Norske lyttere husker ham kanskje best som sjefen for vårt radioteater gjennom mange år, en eterens scene som han bygget opp og gjorde til en betydelig kulturfaktor i vårt land. Via radio fikk han brakt klassisk dramatik, norsk og utenlandsk, inn i hvert hjem, og Radioteatret fulgte alltid nøye med i hva som rørte seg i teaterlivet, både i Europa, Amerika og Afrika. Folk i bortgjemte og isolerte bygder så på dette teaters framføring som ukens begivenhet, de kledde seg faktisk om før sendingen skulle begynne! Før Hans Heiberg overtok Radioteatret var han kritiker — en kvass og farlig kritiker — i Arbeiderbladet, Dag-

Henrik Ibsen slik to forskjellige kunstnere har sett ham.

Øverst Eilif Peterssens maleri fra 1875, nederst Erik Werenskiolds bilde fra 1895. Det er sjelden dikteren er blitt avbildet smilende.

bladet og Verdens Gang. Han har skrevet to scenedramaer, flere stykker for Radioteatret, og må dessuten regnes som spesialist på Henrik Ibsen. Hans oppsetninger av Ibsen-dramaer i Radioteatret er begivenheter folk ennå husker. I 1967 gav han ut Ibsen-biografien «Født til kunstner», en bok som fikk et stort salg her i landet og en rekke andre land. Da boken kom ut i oversettelse i Moskva i vinter, stod folk i kø for å sikre seg et eksemplar. Siden har han utgitt en Wergelandbiografi og et utvalg av Kingos salmer. Og som ikke dette var nok: Fra krigens slutt og fram til 1971 satt han som formann i Den norske Forfatterforening, der han gjorde et banebrytende arbeid for å bedre kårene for norsk diktning. Da han gikk av her, trådte han inn i Norsk Kulturråd, og samtidig satt han i styret for Riksteatret. Med dette er bare nevnt de mest iøynefallende jern denne kjempen i vårt kulturliv har hatt i ilden. Hans energi og arbeidskraft har ført til at han er blitt trukket inn i talløse komitéer, råd og utvalg, og nå, 71 år gammel, har han altså maktet, tross sykdom og svære operasjoner, å sette enda et Ibsen-stykke i scene og gi det en ny tolkning.

Svenn B. Eriksen, Anne-Lise Tangstad, Rønnaug Alten, Marit Halset.

Odd Bang-Hansen

HANS HEIBERG OM JOHN GABRIEL BORKMAN

La meg åpent innrømme at for meg rangerte JOHN GABRIEL BORKMAN i mange år som et av Ibsens svakere samtidsdramer. Denne feilvurderingen hadde flere årsaker. De — relativt få — oppførelsene jeg hadde fått se i oppvekst og ungdom, var svært middelmådige og uinspirerte, med flate typetegninger også for hovedskikkelsenes vedkommende. Oppsetningene var gjerne grått realistiske, og sluttscenen bestandig parodisk, der den døende banksjefen vandrer i Grefsenåsen mens papirsneen drysser fra snoreloftet.

Men det var nok en annen grunn som særlig medvirket til at jeg stod skeptisk til dette Ibsens nest siste skuespill. Den generasjon av ungdom jeg tilhørte hadde fått Friedrich Nietzsche og hans overmennesketeorier grundig i vrangen. De var stikk i strid med den følelse av solidaritet og sosialt opprør som slo igjennom med den russiske revolusjon.

Nå er jo ikke skuespillet om den bedrageriske banksjefen noe innlegg til forsvar for overmennesket — kanskje heller det motsatte, men det bærer preg av at Georg Brandes nettopp i de årene pumpet Ibsen full av Nietzsche-teorier. Og overmennesker interesserte oss lite enten de nå kalte seg Mussolini, Ludendorff eller Hitler. Denne overfladiske vurderingen av Borkman beholdt jeg uforstyrret til for få år siden. Da jeg skrev bok om Ibsen, og var i innspurten, feiet jeg JOHAN GABRIEL BORKMAN nokså lettvinntilside, for å komme videre til NÅR VI DØDE VÅKNER, som jeg alltid har hatt en klokkekjærlighet for. Nei, forresten, det gikk enda verre. I hastverket kom jeg til å kalle lille Frida (Foldal) for Kaja (Fosslie i Byggmester Solness). Det er sånt som kan få en anstendig skribent til å gremme seg helt inn i den smule sjel han har igjen.

Nåvel, boken fikk pen omtale og ble oversatt til flere fremmede språk, bl. a. kom den i England og Amerika. Og en dag kom jeg

over en meget utførlig omtale av boken i den store amerikanske ukeavisen «Saturday Review», skrevet av ingen mindre enn en av fullriggerne i vårt århundres engelsk-amerikanske scenekunst, Eva La'Gallienne. Hun likte boken meget godt, men slo furiøst ned på den misforståelsen at JOHN GABRIEL BORKMAN skulle være et svakt stykke. (Hun har selv hatt en av sine største suksesser i nettopp det stykket).

Mer forherdet er jeg ikke, enn at jeg etter dette bestemte meg til å ta BORKMAN grundig for meg, for å se hvem som hadde rett. Og jeg kom til at jeg hadde urett.

Jeg oppdaget at det hadde de samme hemmeligheter som mange av Ibsens beste samtidsdramaer: Jo lenger en graver seg ned i stykket, dess mer blir personene levende, det blir balanse og perspektiv.

Og, som alltid når Ibsen er på sitt beste, blir det nesten umulig å avgjøre: Hvem har rett, hvilke av personene er skurker og hvilke helter?

Adskillig lettere er det å finne ut hvem det er som har Ibsens sympati, det er nemlig ufravikelig taperen, i dette tilfellet er det Ella Renheim. Selv om hun er den eneste som fikk beholde sine penger, er hun så avgjort den som har lidt den største uretten.

Derfor behøver hun ikke lyve for seg selv og for de andre. Alle de øvrige personene lyver hemningsløst. En av de mange knepene Pirandello avlurte Ibsen var nettopp dette at det er nødvendig å lyve «for å skjule sin nakenhet». I JOHN GABRIEL BORKMAN viser Ibsen det, med dikterisk overbærenhet en menneskealder før Pirandello.

Skal Ibsens «overmenneske»-stykket gjøres levende fra scenen idag, er det nødvendig å gjøre svært mange små — nesten mikroskopiske — forandringer i teksten. Vi må få tilskuerne til å føle at her dreier det seg om levende mennesker, ikke museumsfigurer. Den såkalte «dannete» tale var Ibsens meddelsesmiddel. Men nettopp den samtaleformen har forandret seg ganske meget på de åtti årene som er gått siden dramaet ble skrevet.

Dertil kommer at Ibsen isolerte seg mer og mer i sine siste leveår. Han hørte helst ikke på andre enn seg selv. Derfor dyrket

Jonas Brunvoll, Rønnaug
Alten, Ingolf Rogde.

han sine små språklige snurrepiperier og drysset bl. a. overfløydige småord som kanel utover dialogen.

Men det er dessuten nødvendig å dempe billedbruken og ordvalget. Slutten av forrige århundrede var den hemningsløse individualismens tid. Både i litteraturen og på teatret ble det brukt masser av høyrøstet tale og store armbevegelser. Og det er ikke fritt for at Ibsen i sitt Borkman-stykke bruker ganske mange ord som idag virker svulstige og umuntlig litterære.

«DET MEKTIGSTE SNELANDSKAP I NORDISK LITTERATUR»

Det er ingen ringere enn Edvard Munch som har gitt Ibsens drama om bergmanns-sønnen denne karakteristikken. Det står et iskaldt pust fra dette vinterstykket, et gufs av avmektig ensomhet og frosne følelser. JOHN GABRIEL BORKMAN er blitt et drama om mennesker som er låst fast i seg selv. De ønskene og forhåpningene de engang hadde, er smuldret hen. Samtidig har de tatt til å dyrke selvmedlidenheten. Og ensomhet, selvmedlidenhet og maktbegjær er blitt stikkene i egosentrisitetens blåknute. Henrik Ibsen var 68 år da han skrev dette stykket, det skulle bli hans nest siste arbeid. Ung og sterk hadde Ibsen engang sagt at «At dikte — det er at holde dommedag over seg selv». Ordene mistet aldri aktualitet for ham. Jo eldre Ibsen ble, jo sterkere behov kjente han tydeligvis for å vurdere

JOHN GABRIEL BORKMAN

av Henrik Ibsen

Instruktør : Hans Heiberg
Regiassistent : Beth Jonsrud
Scenografi : Gunnar Alme
Inspisient : Asbjørn Håmo
Sufflør : Grete Brunvoll

Kostymene er utført på Riksteatrets systue under ledelse av Ingeborg Nilsen, og dekorasjonene på teatrets verksteder under ledelse av Ole Vestby.

Scenemester : Audun Solbu
Lysmester : Bjørn Høyem

John Gabriel Borkman : Ingolf Rogde
Fru Borkman : Marit Halset
Student Erhart Borkman : Svenn B. Eriksen
Frøken Ella Rentheim : Rønnaug Alten
Fru Fanny Wilton : Anne-Lise Tangstad
Vilhelm Foldal : Jonas Brunvoll
Frida Foldal : Unni Fribu
Fru Borkmans stuepike : Bente Cappelen

EN PAUSE

TRONDHEIMSPREMIERE 2. APRIL 1975

Programredaksjon : Sølve Kern/Kjell Hagan
Ansvarlig utgiver : Kjell Stormoen
Foto fra forestillingen : Frits Solvang

seg selv. Et langt og virksomt liv lå bak ham, nå skulle regnskapet stilles opp, dommen felles.

Denne oppgjørstrangen hos Ibsen setter hans ordgjetne forfengelighet i et mer forsonlig lys. Mannen som elsket ordner og virak, kan ikke ha trodd noe særlig på verdien av æresbevisningene. Og det kan ikke ha vært ytre motgang som har provsert ham til å ta livet sitt opp til gransking. Da han i 1891 vendte hjem til Norge fra sin frivillige landflyktighet, kom han hit som en tvers igjennom «vellykket» person. Han var den største av de store, og det visste han at alle andre visste. De konservative, så vel som de radikale slåss om hans gunst og fridde til hans velvilje da han slo seg til i Kristiania for godt, — Ibsen noterte seg det med tilfredshet, men engasjerte seg ikke i den politiske debatten. Han brød seg ikke lenger om å refse samfunnet og vise frem løgnene. Kamplysten var borte. Den gamle stridsmann var blitt grubler igjen, han ville ha ro og fred, og lot seg ikke provosere. Da Hamsun holdt sine stormende foredrag i 1890, der han kom med flærrrende angrep på «de fire store» — og Ibsen især — for deres sosiale problemdiktning og forlangte at dikterne skulle drive dypere «sjelegransking», selv da satt Ibsen stille og alvorlig og så på ham med et lite smil i øynene. Han var ikke redd for det nye kunstnerklimaet Hamsun gjorde seg til talsmann for. Han kjente seg tvert om hjemme i det. Ja, han visste kanskje med seg selv at han hadde vært med på å bryte de nye veiene inn mot «det dulgtes hjertekammer» — Mens han bodde ute, lengtet han stadig hjem. Men samtidig skydde han Norge fordi landet var trangt og miljøet fordomsfullt. Men nå kunne han trives. Da han hadde bestemt seg for å bli, skrev han et lettet lite dikt om hjemlengsel og hjemkomst:

Mot snelandets hytter
fra solstrandens krat
red hjemløs en rytter
hver eneste nat —

Nys steg han av hesten
fandt åben hver dør —
kunde hjemløse gæsten
kanskje kommet lidt før?

Suzannah Ibsen var mye syk på denne tiden, og bortreist på lange kurer. Når hun var hjemme, kunne ektefellene ofte gå hverandre på nervene. Ibsen ga sommetider klart uttrykk for at ekteskapet med henne plaget ham, de hadde harde sammenstøt og det hendte at han bruste opp og sa at han ville reise sin vei. Allikvel var han nok klar over at de kom til å holde sammen i det sære, strenge forholdet som hadde utviklet seg mellom dem. Hva Suzannah tenkte, vet vi mindre om. Men Magdalena Thoresen, stedmoren hennes, skrev i et brev om ektefellene at de nå var «to ensomme Mennesker — Hver for sig — absolut Hver for sig». Ibsen hadde fått en ny ung venninne like etter at ekteparet kom hjem til Norge, pianistinnen Hildur Andersen. Det som trakk, var vel hennes ungdom så vel som hennes kunstneriske anlegg og forståelse. Vennskapet varte i årevis.

Men ellers levde Ibsen et rolig og velordnet liv i leiligheten i Drammensveien, punktlig som en klokke. Den feterte dikter visste å holde beundrere og annen ugreie på høvelig avstand med sit fåmælte, strenge vesen. Hver dag en promenade på Carl Johan og et besøk på Grand Cafe, alltid til faste tider. Ellers hjemme ved skrivebordet i det store, dystre biblioteket. Han hadde hengt Chr. Krohgs portrett av Strindberg over arbeidsplassen, — «det frembrytende vanvidd» likte han å kalle det.

Rønnaug Alten.

«Han er min dødsfiende, og han skal henge der og passe på når jeg skriver», sa Ibsen. For skrive gjorde han stadig. Til en tysk venn som kom på besøk sommeren 95 fortalte han at hver gang han var ferdig med et

Marit Halset,
Svenn B. Eriksen.

stykke, kjente han det som dette måtte være det siste han skrev, — nå hadde han sagt alt han ville si. Men så, rent av seg selv, samlet det seg etter hvert et nytt emne i ham, og det ble et nytt verk. Denne sommeren visste han og med seg selv at et nytt drama ville komme.

Stykket som vokste frem, var JOHN GABRIEL BORKMAN. Stemningen i dramaet speiler neppe Ibsens egen situasjon, — han hadde «fulgt kallet» og gjort suksess. Men noe i stykket har åpenbare forutsetninger i hans eget liv: Ibsen kjente godt ensomheten, især isolasjonen mellom to.

Samtidig haddet det nye møtet med et ungt menneske rimeligvis ytdypet sansen for livsglede hos ham igjen. Kanskje hadde det også skjærpet bevisstheten om at han selv ble gammel og neppe kunne begynne på noe nytt liv. Og spørsmålet som var viktigst for Ibsen på denne tiden, meldte seg igjen: Har jeg gjort rett? Eller svek jeg selve livet fordi jeg ville dikte? Og har jeg ofret andre, brukt dem for å dyrke mine egne evner og følge min egen vilje?

John Gabriel Borkman avviser slike spørsmål blankt når han blir konfrontert med dem i Ibsens skuespill. Han frikjenner seg selv fordi han i egne øyne er unntagelsesmennesket, mannen med de store evner ingen andre kan fatte, for hvem en annen

lov gjelder. Han hverken kan eller vil vil vurdere sitt eget liv på nytt. En gang var han kanskje en dikternatur som hørte malmen synge, nå er han i alle fall ingen dikter mer, ute av stand til å «holde dommedag over seg selv». Han lever på en forstørret ide om hvem han skulle ha vært. I 16 års isolasjon, først som myndighetenes fange og siden som sin egen, har han dyrket forestillingen om sin egen storhet og verdi. Han har fremdeles en veldig kraft, men den gjenspeiler seg bare i patetiske ord fordi han er maktesløs bastet og bundet i sin egosentrisitet. På oss kan han virke patologisk, blind for alt utenom seg selv, stivnet i et selvilde som ikke tåler liv og lys fra verden utenfor salen som er hans selvvalgte fengsel.

Gunhild Borkman har neppe noensinne valgt å leve et eget liv, men basert seg på å være «en manns kone». Da mannen ble sosialt forkastet, var det bare tomhet igjen for henne også. Nå er hun selv like død som hun beskylder John Gabriel for å være, stivnet i hat, selvmedlidenhet og konvensjonalisme. Det eneste hun holder seg oppe på, er håpet om at sønnen skal gi navnet Borkman oppreisning, — en ide like så urealistisk og krampaktig som John Gabriels ide om sin egen storhet.

Ella Rentheim har også latt seg lamme av John Gabriels svik. Han hadde forkastet henne, uten unnskyldninger eller forklaringer, fordi hun ble ham en kjelke i veien mot maktens tinde. Dette uforståelige bruddet har hun gjort til sitt livs innhold, hun har levd på han svik. Det er blitt hennes ide.

Slik er JOHN GABRIEL BORKMAN blitt et stykke om ensomme mennesker, bundet til hverandre med forkrøblede følelser, ladet med hat og uforsonlighet. Av og til — som i sluttscenen — mildnes bitterheten av et skjær av vedmod og melankoli. Men stemningen i stykket bæres oppe av hårdhet og kulde.

«Det mektigste snelandskap i nordisk litteratur» sa maleren som selv visste hva ensomhet og besettende ideer var, og som kjente dynamikken bak slike fenomener: En dyp og fryktelig angst.

Erland Josephson, sjef på Dramaten i Stockholm, her i landet vel mere kjent fra Bergmanns «Scener fra ekteskapet», har skrevet det følgende innlegget som vi har sakset fra teatrets informasjonsavis.

Det här kan man lämpligen säga när teatrarna går bra: Det är publiken som ger teatrarna deras berättigande. Andå ligger det en fara i redovisandet av rekord och siffror som om det gällde idrottstävlingar.

Det är med teater som med litteratur: det är inte alltid de största upplagorna som ger sprången mot förnyelse och erövring av andra former och verkligheter.

Experiment kan vara dyra. Och anslagen som beviljas skall också bekosta de djärva ting som dagens publik sviker och framtidens skördar frukterna av. Det finns publikfiaskon som ingenting annat är än fiaskon, men det finns andra fiaskon som rensat luften och höjt taket. Liksom det finns succéer som skjutit levande institutioner i sank. Här i landet är det glest mellan teaterskandalerna. Det kan, men behöver inte vara ett hälsotecken.

Det är naturligtvis inte bra när publiken sviker teatern. Det är heller inte bra när teatern sviker publiken. Men det sveket kan se ut på olika sätt. Det finns en exklusivitet i ögonblicket som i nästa ögonblick är bredd, kommunikation och en angelägenhet för många. En teater som går dåligt mister snabbt sin frihet, men det gör också en teater som år efter år jagas att överträffa sina publiksiffror. Gudskelov är teatern sådan att det inte alltid är djärvt att vara förständig men nästan alltid förståndigt att vara djärv.

Erland Josephson

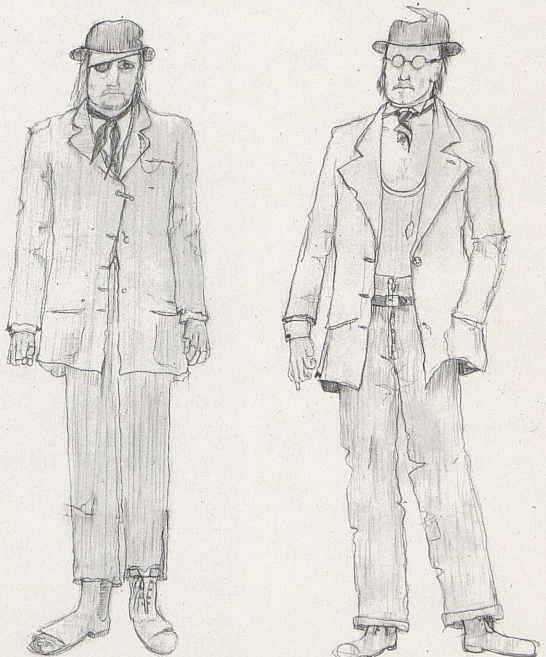
På Teaterloftet

Elisabeth Bang.

har Samuel Becketts MENS VI VENTER PÅ GODOT premiere i midten av april. Forfatterens dramatiske debutarbeide er siden urpremierer i Paris blitt til en klassiker i moderne europeisk drama. Nobelpristageren fra 1969 behandler i stykket håpløsheten menneskene i vår del av verden befinner seg i. Som mange andre i vår tid, gjør Beckett bruk av komikken i situasjonen for å nå frem med det han har å si. Han bruker den i sin spesielle form, så det dreier seg ikke om noen tradisjonell komedie, men et stykke som av teaterpublikum verden over oppfattes som morsomt. Trøndelag Teater er av den oppfatning, at stykkets intime karakter gjør at det ligger godt til rette for oppføring på Teaterloftet.

Det er Elisabeth Bang fra Det Norske Teatret som har ansvaret for oppsetningen, der Knut M. Hanssom gjester i rollen som Vladimir. Jakob Margido Esp er hans motspiller Estragon. Egil Lorck, Harald Hasle og Bjørn Fougner spiller de andre rollene. Alistair Powell har ansvaret for scenografi og kostymer.

Alistair Powells kostymeskisser til forestillingen.

Alistair Powells scenemodell til «Trosten ...»

Trost i Taklampa

Årets våroperette blir «Trost i taklampa» av Alf Prøysen, med musikk av Finn Ludt. Guri Ludt, som er kjent for Trondheims-publikumet fra før, skal ha ansvaret for oppsetningen, og Alistair Powell har scenografien. Per Husby skal ha ansvaret i orkestergrava.

Det har lykke teatret å engasjere Kirsti Sparbo i rollen som Gunvor. Ellers deltar så og si hele teatrets ensemble.

Guri Ludt og Alistair Powell

Andre teatres repertoar

NATIONAL THEATRET

THE SHUNSHINE BOYS
av Neil Simon. Regi: Sverre Udnæs

DEN INNBILT SYKE
av Molliere. Regi: Edith Roger.

PER GYNT
av Henrik Ibsen. Regi: Edith Roger.

Amfiscenen:

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Kirsten Sørlie.

OPPBRUDD
av Helge Krog. Regi: Otto Homlung.

UNNTAGELSEN OG REGELEN
av Berthold Brecht

CANDIA
av Bernhard Shaw. Regi: Magne Bleness.

Oppsøkende:

JENTELOVEN
Gruppearbeide.

DEN STORE BARNEDÅPEN
av Oskar Braaten.
Regi: Jack Fjeldstad / Svein Erik Brodal.

DEN FJERDE NATTEVAKT
av Johan Falkberget. Regi: Ingebjørg Sem.

Scene 2:

CIRKUS FEM
(gruppearbeid for barna)

JACQUES BREL
Regi: Bjørn Endreson.

Barneteatret:

PRINSESSA OG MÅNEN
gruppearbeid med vestlandske amatørteater
under ledelse av Anne Gullestad.

TWIGS
av Georg Furth. Regi: Toralv Maurstad.

BOYFRIEND
av Sandy Wilson. Regi: Aloysius Valente.

MOVE OVER MRS. MARKAM
av Ray Cooney / John Chapman
Regi: Terje Mærli.

Det Norske Teatret

Hovudscenen:

OSLO
NYE

Dukketeatret:

DYR PÅ HJUL
av Kjersti Germeten og Kjell Roar Smidsrød.
Regi: Kari Sundby.

HUNDEN OG KATTEN
av Joseph Capek.
Regi: Birgit Strøm / Elisabeth Henriksen.

ASKEPOTT
av Bjørn Endreson. Regi: Kari Sundby.

FIENDER
av Maksim Gorki. Regi: Otto Homlung.

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Veslemøy Haslund.

WOYDZECK
av Georg Büchner. Regi: Gregory Smith.

Musical for barn:
KARAMELLAPPARATET
av Evert Lundstrøm.
Regi: Arne Jacobsen. (Slutten av april).

HELLIGTREKONGERSAFTEN
av William Shakespeare. Regi: Sam Besekow.

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Merete Skavlan.

JOHN GABRIEL BORKMAN
av Henrik Ibsen. Regi: Hans Heiberg.

FAGRE HELENA
av Jacques Offenbach/Göran O. Eriksson.

KJÆM DU IKVELD
av Alf Prøysen. Regi: Asbjørn Toms.

CIRKUS FEM
(Gruppearbeide).

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Kirsten Sørlie.

TRE PAR
av Alexander Kielland.
Regi: Ola B. Johannessen.

Æ E IKKJE ÅLEINA
Revi: Jan Bull.

Lille Scene:

Høgaland Teater

Intimscenen:

«Teatret Vårt»

Hålogaland Teater:

THEATRET.

Aug. Lindbergs

BORKMAN-TURNÉE

Fredag den 9de April Kl. 7 $\frac{1}{2}$

John Gabriel Borkman

Skuespil i 4 Akter af Henrik Ibsen.

Personerne:

John Gabriel Borkman, forhenværende Bankchef . . . . . August Lindberg
Fru Gunhild Borkman, hans Hustru . . . . . Betty Åberg
Student Erhart Borkman, deres Sen . . . . . David Lunde
Freken Ella Renheim, Fru Borkmans Tvillingesøster . . . . . Augusta Lindberg
Fru Fanny Wilton . . . . . Johanne Voss
Vilhelm Foldal, Ekstraakriver i et Regjeringskontor . . . . . Olav Voss
Frida Foldal, hans Datter . . . . . Anna Mathisen
Fru Borkmans Stuepige . . . . . Sigrid Andresen

Handlingen foregaar en Vinteraften paa den rentheimiske Familiegaard udenfor Hovedstaden.

Billetspriser:

Num. Balkon	Kr. 2.00	Unum. Balkon	Kr. 1.25
" Parket	" 2.00	" Parket	" 1.00
" Parterre	" 1.50	" Galleri	" 0.50
" Galleri	" 1.00		

2den Forestilling Lørdag den 10de April Kl. 7 $\frac{1}{2}$

3die og sidste Forestilling
Søndag den 11te April Kl. 7 $\frac{1}{2}$